

Efter den gældende bestemmelse i § 15, stk. 12, hæfter et selskab, hvis anerkendelse er ophørt, og hvis forsikringsbestand ikke er overdraget til et andet anerkendt selskab, for de inden ophøret indtrufne skader, bortset fra eventuelle senere forhøjelser i medfør af lovens § 44 A. Denne bestemmelse medfører, at såfremt et selskab ved anerkendelsens bortfald administrerer en bestand af tilkendte ulykkesforsikringsrenter, eller direktoratet senere tilkender sådanne renter, kan afviklingen af skaderne og dermed likvidationen af selskabet ikke tilendebringes, før samtlige renter er inddraget. Hertil kommer, at der ikke i loven er nogen forældelsesfrist for krav på erstatning til efterladte, når døden er indtrådt som følge af et rettidigt anmeldt ulykkestilfælde, der har givet anledning til erstatning efter lovens § 32, jfr. § 47.

Ved formuleringen af § 15, stk. 12, i 1933-loven og den senere tilføjelse i lov nr. 113 af 23. marts 1948 var det en forudsætning, at et af de øvrige anerkendte selskaber altid ville overtage et ophørende selskabs forsikringsbestand.

Det har imidlertid i de senere år vist sig vanskeligt at gennemføre denne ordning. For at undgå vanskeligheder af denne art foreslås det, at direktoratet, når der er hengået så lang tid efter ophøret af et selskabs anerkendelse, at afviklingen af dagpengeskaderne og de mindre invaliditetsskader er afsluttet, overtager den videre afvikling af skaderne, herunder tilkendte renter, og at de deraf følgende udgifter lignes på de anerkendte selskaber m. v. efter reglerne i lovens § 19, stk. 2.

Som kompensation herfor må det likviderende selskab overdrage til direktoratet de af selskabets reserverede kapitaler, der vedrører dets virksomhed med hensyn til den lovpligtige ulykkesforsikring, herunder en eventuel overskudssaldo, og disse kapitaler vil være at fordele til selskaberne ligeledes efter reglerne i lovens § 19, stk. 2. For at hindre, at det likviderende selskab „udvander“ reserverne før overdragelsen, må direktoratet foretage en opgørelse over kapitalernes tilstrækkelighed og eventuelt foretage en supplerende hjælp af det af selskabet stillede almindelige depositum, og såfremt dette ikke er tilstrækkeligt, må selskabet hæfte for det manglende beløb. Såfremt det likviderende selskabs kapital er anbragt i værdipapirer, må disse realiseres forinden overdragelsen, og eventuelle kurstab ved realisationen må bæres af selskabet.

Direktoratets udgifter ved administrationen af den foreslåede ordning falder ind under bestemmelserne i lovens § 15, stk. 14, jfr. lov nr. 196 af 6. juli 1957.

Til § 15 A.

Der henvises til bemærkningerne til § 39.

Til § 19.

Der henvises til bemærkningerne til § 15, stk. 11.

Til § 21.

Ændringerne i stk. 1, 1. pkt., tager ikke sigte på at søge gennemført nogen realitetsændring, men foreslås gennemført for at klargøre, hvilke hjælpemidler der kan betales af ulykkesforsikringen. Efter den foreslåede formulering drejer det sig som hidtil udelukkende om sådanne hjælpemidler, der erstatter eller bedrer en legemlig funktion.

Stk. 1, 2. pkt., giver adgang til at erstatte proteser og lignende hjælpemidler, som beskadiges ved ulykkestilfælde. Sådanne tilfælde har ikke hidtil været nævnt i ulykkesforsikringsloven, men i praksis har man fortolket bestemmelsen således, at erstatning for beskadigelse af proteser, briller og lignende ydes, såfremt man kan regne med, at pågældende — såfremt han ikke havde været henvist til at bruge protese — ved ulykkestilfældet ville have pådraget sig en beskadigelse af den legemsdel, som protesen erstatter. Nogen væsentlig udvidelse af erstatningspligten er der således ikke tale om.

De i stk. 2, 1. pkt., foreslåede ændringer er begrundet med, at det findes rimeligt at holde tilskadekomne skadesløs for de udgifter, som ulykkestilfældet medfører, herunder også for de med sygebehandlingen forbundne udgifter. Endvidere er den nugældende begrænsning, hvorefter hjælpen kun kan ydes til personer, der opholder sig her i landet, foreslået ophævet, fordi adskillige udenlandske ulykkesforsikringer ikke kan afholde sådan hjælp.

De foreslåede ændringer vil næppe medføre nogen nævneværdig udgiftsforøgelse for ulykkesforsikringen, da så godt som hele befolkningen er sygeforsikret, og sygekasserne afholder udgifterne ved den almindelige sygebehandling.

I stk. 2, 2. pkt., foreslås en bestemmelse om betaling af udgifter ved optræning i tilfælde, hvor optræningen sker her i landet som en efterbehandling i umiddelbar tilknytning til sygebehandlingen, og foregår på institutioner, hvor behandlingen er undergivet lægelig kontrol.

De med optræning forbundne udgifter vil antagelig — som også erfaringer fra udlandet viser — fuldt ud opvejes af besparelse af udgifter til dagpenge, idet arbejdsudfygtighedsperioderne vil blive væsentlig kortere, ikke mindst fordi man ved optræningen hindrer traumatiske neuroser i at opstå eller i tide bekæmper en sådan neuroses udvikling.